



A Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Kf.700.004/2025/7.
Az I. rendű felperes: felperes1 (felperes1 címe)
Az I. r. felperes képviselői: dr. Gonda Gáspár, dr. Seres Zsuzsanna Sára, dr. Bednarik Dóra és dr. Kovács György kamarai jogtanácsosok
A II. rendű felperes: felperes2 (felperes2 címe)
A II. r. felperes képviselője: Ügyvédi Iroda1 (Ügyvédi Iroda1 címe, ügyintéző: dr. Feldmájer Péter ügyvéd)
Az alperes: Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Médiatanácsa (1088 Budapest, Reviczky u. 5.)
Az alperes képviselője: dr. Kőhegyi-Zeller Anikó kamarai jogtanácsos
A per tárgya: médiaügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata
A fellebbezést benyújtó: I. rendű felperes (6. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat: Fővárosi Törvényszék 109.K.703.461/2024/5. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 125.000 (százhuszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára fizessen meg 400.000 (négy százezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A „Sisi” című német gyártású televíziós filmsorozat I. évad 4. részének éjszakai verzióját vetítette az I. rendű felperesi műsorszolgáltató 2022. április 18. napján 18 óra 50 perc és 19 óra 55 perc közötti időben 12 éven aluliak számára nem ajánlott jelzéssel. Az alperes 2022. május 10. napján eljárást indított az I. rendű felperessel szemben téves korhatárbesorolás miatt, melyben a fenti epizód négy, szexuális tartalommal kapcsolatos jelenetére figyelemmel vizsgálta a korhatári besorolást.

[2] Az alperes a 2022. július 5. napján határozatszám1 számú határozatával megállapította, hogy az I. rendű felperes megsértette a médiaszolgáltatásokról és tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény (a továbbiakban: Mttv.) 9. § (5) bekezdését és 10. § (1) bekezdés c) pontját, emiatt az Mttv. 187. § (4) bekezdés a) pontja alapján 5 millió forint bírságot szabott ki. Egyben az I. rendű felperes vezető tisztségviselőjét, a II. rendű felperei vezérigazgatót az Mttv. 187. § (1) bekezdése alapján ismételtség okán 50.000 forint bírsággal sújtotta. Ezt követően az alperes észlelte, hogy elmulasztotta az eljárásába ügyfélként bevonni a II. rendű felperest, ezért a 2023. március 14. napján meghozott határozatszám2 számú határozatával a korábbi határozatát az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 120. § (1) bekezdése alapján visszavonta, és az ezen a napon kelt határozatszám3 számú végzésével megállapította a II. rendű felperes ügyféli jogállását. A Fővárosi Törvényszék a visszavont határozat felülvizsgálata iránt indított pert a 103.K.702.937/2022/19. számú végzésével a visszavonó határozatra, a jogsérelem orvoslására figyelemmel megszüntette.

[3] Az alperes a 2023. június 13. napján meghozott – a per tárgyát képező – határozatszám4 számú határozatában a visszavont határozatban foglaltakkal egyezően rendelkezett az I. rendű felperes jogsértéséről és a bírságok kiszabásáról, az indokolását kiegészítve a II. rendű felperes nyilatkozatában foglaltakra való észrevételekkel.

A keresetek és a védírat

[4] Az alperes határozatszám4 számú határozatát a felperesek keresettel támadták, hivatkozva a határozat több eljárási- és anyagi jogi jogszabálysértésére. A másodfokú eljárásban vizsgálendő releváns érvelése volt, hogy a közigazgatási szankció a közigazgatási szabályszegések szankcióiról szóló 2017. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Szankció tv.) 5. § (1) bekezdése alapján elévült, mert eltelt a jogsértés tudomásra jutásától számított 6 hónap. Ebben a körben az I. rendű felperes kifejtette, hogy az eredeti alperesi határozat visszavonásával a visszavonást megelőző teljes eljárás semmis, valamennyi eljárási cselekményt így figyelmen kívül kell hagyni, tehát nem volt olyan eljárási cselekmény, amely megszakította volna a fenti elévülési időt.

[5] Az alperes a védiratában a keresetek mint alaptalanok elutasítását kérte vitatva, hogy a szankció alkalmazása a felperesek tekintetében elévült.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[6] Az elsőfokú bíróság az ítéletével az alperes határozatszám4 számú határozatának a II. rendű felperest bírsággal sújtó rendelkezését megsemmisítette, az I. rendű felperes keresetét elutasította. Az ítéletének indokolásában kifejtette, hogy az elévülésre való hivatkozást a II. rendű felperes tekintetében milyen indokok mellett tartotta alaposnak. Az I. rendű felperes vonatkozásában ugyanakkor rögzítette, hogy az eredeti alperesi határozat visszavonásával nem váltak semmissé az előzményi eljárás cselekményei. Az Ákr. 123. § (1) bekezdés g) pontja szerint semmisségi ok, ha elmarad valamely ügyfél bevonása egy hatósági eljárásba, ugyanakkor a semmisségből fakadó érvénytelenség csak magára a határozatra vonatkozik, nem pedig az alapul fekvő eljárásra. Az Ákr. 123. § (1) bekezdése speciális rendelkezés az Ákr. 120. §-on alapuló visszavonáshoz képest, amelyhez a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 83. § (1) bekezdése a közigazgatási eljárás folytatását kapcsolja. Az alperes a visszavonó határozatban nem rendelkezett a korábbi eljárás folytatásáról, tehát nem volt alapos az az alperesi álláspont, miszerint nem új eljárás indult, ugyanakkor a visszavonást megelőző eljárási cselekmények nem semmisek, tehát alkalmasak voltak arra, hogy megszakítsák a Szankció tv. 5. § (1) bekezdése szerinti elévülési időt a fenti szakasz (3) bekezdése alapján. Az I. rendű felperessel szemben a sugárzás napjától, 2022. április 18. napjától számított 6 hónapon belül 2022. május 10. napján megindult a hatósági eljárás, majd újabb 6 hónapon belül 2022. július 5. napján meghozatalra került a szankciót kiszabó határozat. A végleges határozattal szemben megnyílt bírósági jogorvoslat időtartama alatt az elévülés értelemszerűen nyugodott, mert a bírósági szak nem része az alperes eljárásának. 2023. március 14. napján vonta vissza az alperes a határozatát, ez ismételten megszakította a Szankció tv. 5. § (3) bekezdése alapján a 6 hónapos elévülést. A visszavonást követően 2023. június 13. napján hozta meg újabb határozatát az alperes, szintén a 6 hónapos elévülési időn belül. Mindezekre figyelemmel az I. rendű felperes alaptalanul hivatkozott az elévülési idő elteltére, ezen az alapon a keresete eredményre nem vezethetett.

A fellebbezés, a fellebbezési ellenkérelem, a II. rendű felperes nyilatkozata

[7] Az I. rendű felperes a fellebbezésében kérte elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetének történő teljes helytadást. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítására irányult. Fellebbezésének indokolásában tévesnek tartotta az elsőfokú ítélet [14] bekezdésében foglalt megállapítást, miszerint az elévülés értelemszerűen nyugodott, mert a bíróság szak nem része az alperesi eljárásnak. Álláspontja szerint tévesen alkalmazta az elsőfokú bíróság az Mttv. kiskorúakra vonatkozó rendelkezéseit és az alperes ajánlásában foglaltakat, megállapításai érdemben is helytelenek, az I. rendű felperes nem

sértette meg az anyagi jogszabályokat a műsorszám korhatáros besorolásával. Fenntartotta az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait, a keresetében foglaltakat és az egyéb előadásait. Tévesnek tartotta azt az elsőfokú bírósági álláspontot, miszerint a szankció elévülése a bírósági eljárás alatt nyugodott, ebben a vonatkozásban az indokolási kötelezettségének nem tett eleget az elsőfokú bíróság, a nyugvás jogi indokait nem jelölte meg, ezen súlyos eljárásjogi hiba miatt az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatra alkalmatlan. Álláspontja szerint az elévülés nem nyugodott a bírósági eljárás tartama alatt, ezért az alperes szankciókiszabási joga a Szankció tv. 5. § (1) bekezdése alapján elenyészett. A kógens Szankció tv. nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely alapján az 5. §-ban meghatározott objektív 6 hónapos határidő eltelte után az alperes jogszerűen szankcióval sújthatta volna az I. rendű felperest, különösen egy olyan helyzetben, ahol az alperes maga ismerte fel, hogy a határozata jogsértő. A határozat visszavonásával több mint egy évet késlekedett, ez az alperesnek felróható magatartás, amely nem képezheti alapját az elévülés nyugvására hivatkozásnak. Tévesnek tartotta az elsőfokú ítélet azon indokolását, hogy az Mttv. egyéves időkorlátja kizárólag az alapeljárás megindítására vonatkozik, nem pedig a jogorvoslatok alapján megismételt új eljárásokra. Amennyiben helytálló lenne ez az indokolás, az nem állna összhangban a jogalkotó céljával, az elévülés hatása ugyanis mindig az, hogy bizonyos idő után elenyészik a számonkérhetőség, az, hogy mekkora elévülési időt tart célszerűnek a jogalkotó, az ő döntése, ezt a bíróságok nem hosszabbíthatják meg. Amennyiben az elsőfokú bíróság érvelése helytálló lenne, korlátlan ideig a szankció fenyegetettsége alatt lehetne tartani az ügyfeleket, mely az Alaptörvény XXIV. Cikk (1) bekezdésében és XXVIII. Cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes és ésszerű határidőn belüli eljárás követelményét sértené. Az elsőfokú bíróság ítélete ugyan megállapította az I. rendű felperes ügyféli jogainak sérelmét, azonban álláspontja szerint az a körülmény, hogy az alperes nem tekintette új eljárásnak a visszavonást követő eljárását, az ügy érdemére kihatással nem volt. Ezzel szemben az ügyféli jogok sérelme már önmagában olyan súlyos eljárási jogszabálysértés, amelyet a bírósági eljárásban orvosolni nem lehet, sérült különösen az I. rendű felperes tisztességes eljáráshoz való joga. Ezen jogosultság megköveteli, hogy az ügyfél gyakorolhassa az ügymegismerési és ügyelőbbreviteli jogát, amitől az I. rendű felperes elesett. Az eljárás korábbi eljárás folytatásaként való feltüntetésének egyetlen célja lehetett, a felperesek szankcionálása. Amennyiben azonban az alperes újabb eljárására a korábbi eljárás folytatásaként kell tekinteni, a Szankció tv. 5. § (1) bekezdése szerinti elévülési idő minden bizonnyal eltelt, mert ezen időszak alatt az alperes eljárási cselekményt nem eszközölt. Az elsőfokú bíróság is megállapította, hogy a visszavonás utáni eljárást nem a korábbi eljárás folytatásának, hanem új eljárásnak kellett volna tekinteni az Ákr. 123. § (1) bekezdése alapján, mely esetében az Ákr. 104. § (3) bekezdése szerint valamennyi ismert ügyfelet értesíteni kellett volna a hivatalbóli eljárás megindításáról, a (4) bekezdés alapján az ügyféli jogokra és kötelezettségekre kiterjedően, mindez azonban elmaradt. Hivatkozott ennek kapcsán az Alkotmánybíróság döntéseiben kifejtettek az Alaptörvény XXIV. Cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes hatósági eljáráshoz való jog részét képező nyilatkozattételhez és védekezéshez való jog érvényesülésével kapcsolatban. Ennek kapcsán is kifejtette, hogy fenntartja a keresetében és az elsőfokú eljárás során általa előadottakat.

[8] A II. rendű felperes a nyilatkozatában egyetértett az I. rendű felperes fellebbezésében foglaltakkal. Álláspontja szerint ugyanazon logika alapján el kellett volna fogadnia az elsőfokú bíróságnak az I. rendű felperes hivatkozását az elévülésre, mint ahogy azt a II. rendű felperes esetében tette. Az elsőfokú bíróság más eseti döntésében osztotta a felperesek elévülésre történt hivatkozását. A határozat visszavonásával minden azt megelőző eljárási cselekmény annullálódott.

[9] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet fellebbezéssel érintett rendelkezésének helybenhagyását, másodfokú perköltségigény mellett. Az Mttv. 149. § (6) bekezdésére, valamint a Szankció tv. 5. § (1), (3), (4) bekezdésére utalással kifejtette, hogy a Szankció tv. 5. § (1) bekezdése szerinti elévülés nem következett be, a 6 hónapos elévülési időt az alperes eljárási cselekményei több ízben megszakították, melyet az elsőfokú ítélet az indokolása [14] bekezdésében helytállóan bemutatott. A határozat visszavonásából nem következik, hogy az azt megelőző teljes eljárást figyelmen kívül kell hagyni, kizárólag a határozat került visszavonásra, az eljárást megindító végzés nem. A határozatot az alperes az Ákr. 120. § (1) bekezdése alapján vonta vissza, az Ákr. Nagykommentárja szerint a határozat visszavonásával olyan eljárási helyzet teremthető, mintha nem is keletkezett volna hatósági döntés, a határozat ugyan megszűnik létezni, de az nem jelenti a teljes eljárás megsemmisítését, ezt az álláspontot erősíti az elsőfokú ítélet indokolásának [13] és [14] bekezdése. A Szankció tv. 5. §-a nem tartalmaz az elévülés nyugvásával kapcsolatos kifejezett rendelkezést, azonban a Fővárosi Törvényszék más eseti döntésében már megállapította, hogy a bírósági jogorvoslat teljes időtartama az elévülés szempontjából nyilvánvalóan nem vehető figyelembe, mert nem része az alperes eljárásának. A visszavonásról szóló határozatot az alperes az I. rendű felperes részére 2023. március 16. napján kézbesítette, az eljárás megindításáról szóló végzésében nyilatkozattételre kötelezte, 2022. május 24. napján nyilatkozat érkezett az alpereshez az I. rendű felperestől. Az I. rendű felperes az Ákr. 5. § (1) bekezdése értelmében az eljárás során bármikor nyilatkozatot tehetett, a nyilatkozattételi jogáról tájékoztatásra is került, az, hogy az ügyféli jogaival adott esetben nem élt, az érdekkörébe tartozó kérdés. Az Mttv. 144. § (1) bekezdésére és 155. § (3) bekezdés a) pontjára utalással kifejtette, hogy az alperes újabb bizonyítási eljárást nem folytatott le, az I. rendű felperest az iratbetekintési és nyilatkozattételi jogáról tájékoztatta, ezzel eleget tett az Ákr. vonatkozó rendelkezéseinek. Az Ákr. 76. §-a szerinti bizonyítási eljárást nem folytatott, a tárgyi műsorszórás az I. rendű felperes előtt ismert volt, az iratanyag a rendelkezésére állt, az iratbetekintési joga biztosított volt, ezért az eljárási jogainak sérelmére vonatkozó hivatkozása alaptalan maradt, mindezekre figyelemmel megalapozottnak tartotta az elsőfokú ítélet [16] bekezdésében foglaltakat. Az elsőfokú ítélet indokolása helytállóan alkalmazta az Mttv. kiskorúakra vonatkozó rendelkezéseit és az alperes ajánlásában foglaltakat.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[10] A fellebbezés nem alapos.

[11] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A fellebbezés az I. rendű felperes keresetét elutasító rendelkezést érintette, a II. rendű felperesre vonatkozó rendelkezést nem, ezért a felülbírálat terjedelme az elsőfokú ítélet ezen részére terjedhetett ki. Ennek során a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az elévülés körében megalapozott érdemi döntésre jutott, a döntésének indokait kifejtette, érdemben helyes döntést hozott a kereset elutasításáról. Indokaival – azok ismételése nélkül – a

másodfokú bíróság egyetértett, az I. rendű felperes fellebbezésére figyelemmel emeli ki az alábbiakat.

[12] A másodfokú bíróság előjáróban rögzíti, hogy a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja és 104. § (1) bekezdése alapján a közigazgatási bírósági eljárásban a fellebbezési kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely pontos megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél milyen bírósági döntést kér. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan (pontosan) megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti. A tartalmi elemek hiánya vagy fogyatékossága esetén a másodfokú bíróság nem kerül abba a helyzetbe, hogy egzakt módon megismerhesse azt az okot vagy okokat, amelyek miatt a fél a határozatot jogszabálysértőnek tartja. Emellett a fellebbezési kérelem e tartalmi elemei meghatározzák a fellebbezési eljárás tartalmi és perjogi kereteit [a Kúria Kf.VII.39.673/2020/7. számú, a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) K-KJ-2020-541 egyedi azonosítóval közzétett döntése]. A pontos jogszabályhely megjelölése, ekként a felülbírálat kereteinek meghatározása a fellebbező fél kötelezettsége. A Kp. 2. § (2) bekezdésében foglalt tisztességes, koncentrált és költségtakarékos eljárás követelményéből sem vezethető le a bíróság olyan kötelezettsége, hogy a támadott határozat jogszerűségéről pusztán a fellebbezésben előadott indokok alapján a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely fél által történő megjelölése hiányában döntsön (Kpkf.III.39.003/2023/3. számú, a BHGY-ben K-KJ-2023-194 egyedi azonosítóval közzétett döntése). A fellebbezés a rendes jogorvoslati eljárás kezdő irata, a fellebbezési eljárás kereteit ebben határozza meg a fellebbező fél. A Kúria által megerősített joggyakorlat szerint annak tartalmát korábbi iratokra, peres beadványokra utalással nem lehet megadni (Kúria Kfv.II.37.151/2020/7. – BHGY K-KJ-2020-335; Kfv.I.35.048/2021/9. – BHGY K-KJ-2021-51, Kf.IV.39.177/2022/14. szám - K-KJ-2022-687.).

[13] Az I. rendű felperes a jogorvoslati kérelmében az ítélet megváltoztatását kérte, azonban a téves besorolásra vonatkozó ítéleti indokokat nem vitatta, arra nézve érveket nem hozott fel, kizárólag az elévülésre vonatkozó ítéleti álláspontot támadta. E körben egyfelől sérelmezte, hogy nem tett eleget az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének, nem fejtette ki, hogy az elévülés nyugvása körében kifejtett álláspontját mire alapozza. Ebben a körben az I. rendű felperes a fellebbezésében megsértett jogszabályhelyet nem jelölt meg, ezért az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozó hivatkozását a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja alapján – a fent részletezett bírói gyakorlatra is figyelemmel – a másodfokú bíróság érdemben vizsgálni nem tudta.

[14] Az elévülés érdemében az I. rendű felperes a fellebbezésében a Szankció tv. 5. § (1) bekezdésének megsértését sérelmezte állítva, hogy az elévülés nem nyugodott. Ezen érvelése indokaként tévesen hivatkozott arra, hogy a Szankció tv. 5. §-a objektív 6 hónapos határidőt határoz meg, ezzel szemben a 6 hónapos határidő szubjektív, azt a Szankció tv. 5. § (3) bekezdése szerinti eljárási cselekmények megszakíthatják, a Szankció tv. 5. § (4) bekezdésében foglalt 3 éves határidő az objektív, amely jogvesztő. Azok a körülmények, hogy az alperes határozata az I. rendű felperes álláspontja szerint érdemben jogsértő, továbbá hogy

az alperes mennyi időn belül intézkedett a határozatának visszavonása iránt, az elévülés nyugvásával összefüggést nem mutatnak, ezért a másodfokú bíróság a fellebbezés ezen érvelését sem tudta elfogadni az elévülés nyugvásával kapcsolatos fellebbezés ekvivalens érvelésének. Az I. rendű felperes a fellebbezésében sérelmezte az elsőfokú bíróságnak az Mttv. 149. § (6) bekezdése szerinti 1 éves időkorláttal kapcsolatos álláspontját, azonban ezt tévesen kapcsolta az elévülés köréhez, az Mttv. 149. § (6) bekezdése szerinti határidő a Szankció tv. 5. § (1) bekezdése szerinti 6 hónapos elévülési határidőtől különböző intézmény, abból az elévülés kérdésben elfoglalt elsőfokú ítéleti megállapítás megalapozottságára vonatkozóan következtetést levonni nem lehet. Mindezekből következően irreleváns maradt a fellebbezés azon hivatkozása, hogy az Mttv. 1 éves időkorlátjával kapcsolatos elsőfokú ítéletbeli érvelés nem áll összhangban a jogalkotó feltételezett akaratával. Nem vitatott, hogy a jogalkotó maga határozhatja meg az elévülés időtartamát, amelynek lejártával a szankciókiszabás joga elenyészik, ezt a határidőt a bíróságok nem hosszabbíthatják meg. A fellebbezés az elsőfokú bíróság elévülés körében elfoglalt álláspontjával kapcsolatban csak általánosságban hivatkozott arra, hogy annak helytállósága esetén korlátlan ideig a szankció fenyegetésének hatása alatt állna az I. rendű felperes, nem fejtette ki azonban, hogy az elsőfokú bíróság a Szankció tv. 5. § (1), (3) bekezdéseinek alkalmazásánál mennyiben és milyen okból tévedett. A tételes jogszabályi rendelkezés helytelen értelmezéséből fakadó alkotmányellenes helyzet kapcsán csupán utalt az Alaptörvény tisztességes és ésszerű határidőn belüli eljárást előíró rendelkezéseire, azonban nem fejtette ki azokat a többlettényállási elemeket, amelyek a tételes jogi rendelkezések sérelmén túl az alapvető követelmények megsértését megalapoznák.

[15] Szintén az elévülés kérdésköréhez kapcsolódóan hivatkozott az I. rendű felperes a fellebbezésében az Ákr. 104. §-a szerinti eljárási jogainak sérelmére, ezen jogsérelmeit a keresetében külön előadta, ezen hivatkozásait az elsőfokú bíróság elbírálta, azokat megalapozatlannak tartotta. Az elévülés kapcsán a fellebbezésben az I. rendű felperes pusztán állította, hogy az alperes által indított új eljárásban az Ákr. 104. § (3), (4) bekezdése szerinti tájékoztatás elmaradt, ezáltal sérült az I. rendű felperes ügymegismerési és -előreviteli jogosultsága, végső soron a tisztességes eljáráshoz való joga, idézte ennek kapcsán az alkotmánybírói gyakorlatot. Mindezen érvelését azonban nem hozta összefüggésbe az elévülés kérdéskörével, nem fejtette ki, hogy az eljárási jogainak fenti sérelme minként hatott ki az elévülésre, mennyiben eredményezte azt, hogy a vonatkozásában a 6 hónapos elévülési idő eredménytelenül eltelt, az alperes szankciókiszabási joga elenyészett.

[16] A fent részletezettek alapján nem vezethetett eredményre az I. rendű felperes elévülés érdemét érintő fellebbezési érvelése, az elsőfokú bíróság helytállóan fejtette ki az ítéletének [14] bekezdésében, hogy az elévülési idő mely eljárási cselekményekkel szakadt meg és miként nyugodott.

[17] Az I. rendű felperes a fellebbezése részeként fenntartotta az elsőfokú eljárás során a keresetében valamint az egyéb nyilatkozataiban előadottakat. Ennek kapcsán visszautal a másodfokú bíróság a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja kapcsán fent kifejtett bírói gyakorlatra, mely szerint a fellebbezés indokait a fellebbezésben kell előadni, a korábbi nyilatkozatokra való visszautalás nem vehető figyelembe.

[18] Ismételten rámutat a másodfokú bíróság arra, hogy az I. rendű felperes a fellebbezésének az Mttv. anyagi jogi rendelkezéseinek megsértésére vonatkozó II/7. pontjához megsértett jogszabályhelyet, továbbá részletes érveket nem jelölt meg, ezért a másodfokú bíróság a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjára – és az ennek kapcsán fent részletezett bírói gyakorlatra – figyelemmel a téves korhatárbesorolásra vonatkozó I. rendű felperesi fellebbezést érdemben vizsgálni nem tudta.

[19] Mindezekre tekintettel az I. rendű felperes a fellebbezésében nem adott elő olyan érvelést, amely az elsőfokú ítéletben írtak megdöntésére alkalmas lenne, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[20] A Fővárosi Ítéltábla a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszes I. rendű felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének viselésére, melynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdése, 82. § (3) bekezdése és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) bekezdése és 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján állapított meg. Ennek során az I. rendű felperes által felszámított perköltség összegét a pertárgyértékre (I. rendű felperessel szemben kiszabott bírság összege), az ügy bonyolultságára és a fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére figyelemmel nem tartotta eltúlzottnak.

[21] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték viselésére az I. rendű felperes a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 101. § (1) bekezdése, valamint 102. § (1) bekezdése alapján köteles. A fizetendő illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, figyelemmel a Pp. 358. § (2) bekezdésére is. Az illeték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltáblát, a bíróság ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Amennyiben a felhívásnak a megjelölt határidőben nem tesz eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[22] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99.§ (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. október 8.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró